

Bába köve

Fogaras vidékén, Vajda és Récse határán van egy kőbálvány, szakasztott olyan, mint egy leány. A románok Piastra babulujnak, a magyarok Bába kövének hívják.

Elmondom nektek e kőbálvány történetét. Réges-régen, mikor még a földön tündérek is laktak, Brassó mellett, a Királykőn, ragyogó, szép várban egy tündérleány lakott egymagában. Szemben Királykő várával, Feketehalom várában lakott a fekete királyné egyetlen fiával.

Dali szép legény volt ez a fekete királyfi, kapott volna királykisasszonyt, minden ujjára kettőt, de neki egy sem tetszett. Meglátta a tündérleányt, s ettől a pillanattól kezdve nem volt többet nyugodalma.

Azt mondta az édesanyjának:

- Nem kell nekem, édesanyám, senki más ezen a világon: egyedül a tündérleány.

- Jól van - mondotta a fekete királyné -, legyen a te szíved kívánsága szerint.

A királyfi felült hófehér paripájára, s elvágatott Királykő várába. A tündérleány éppen ott sétált a vár udvarán, s mikor a királyfi leszállott a lováról, nagy büszkén félrefordította a fejét - még a köszönését sem fogadta a királyfinak.

- Ne fordulj el tőlem, te szép leány - esengett a királyfi -, éretted jöttem, gyere velem, légy az enyém!

A tündérleány nagyot kacagott.

- Ó, te hitvány földi féreg! Tudod-e, hogy tündérleány vagyok? Földi ember gyermeke nem való énhozzám.

Azzal otthagyta a királyfit, fölszaladott a palotába, s többet nem is mutatta magát.

Visszament a királyfi nagy búsán - sírva borult az édesanyja kebelére.

- Anyám! Édesanyám! Nem szeret a tündérleány, meghalok nagy bánatomban.

S attól a naptól kezdve nem lehetett megvigasztalni a királyfit, fogyott, mint az égő gyertya. A fekete királyné értett mindenféle bűbájosmesterséghez. Csudafüvekből éjjel-nappal főzte az orvosságot, de hiába, nem használt a királyfinak semmiféle orvosság. Lassanként elszáradott, mint a leszakasztott virág.

Meghal a szegény királyfi, eltemetik nagy pompával. Mikor aztán eltemették, a fekete királyné fölkerelkedett a katonáival, indult Királykő vára ellen, megesküdü a fia lelke üdvösségére, hogy addig meg nem nyugszik, míg a fiát meg nem bosszulja. És csakugyan, kő kövön nem maradt, s a tündérleány alig tudott elmenekülni a várból. Szaladott, mint a sebes szélvész, de a királyné mindenütt nyomában, szórta az átkot a fejére - s mikor ez nem használt, a bűbájosmesterséghez folyamodott.

- Hát, ha sem az átkom meg nem fog - kiáltotta a királyné szörnyű haraggal -, sem én, meg nem foghatlak elevenen, legyen belőled kőbávkány, ne pusztuljon el miattad soha senki!

S ím, egyszerre megállott a tündérleány, mintha földbe gyökeredzett volna, s abban a pillanatban tetőtől talpig kőbávkánnyá változott.